

«КОЛО»: заклин замислитися про місію

Зі столиці надійшла добра звістка: у видавництві «Ярославів Вал» вийшов новий роман Лідії РИБЕНКО «Коло».

Сторінка за сторінкою поринаю в той дивосвіт, який бачить і відчуває авторка...

Життєва одіссея Клави із сім'ї, в якій складні стосунки, її студентські роки, перше кохання...

Як усе непросто в цьому світі! Зустріч із паном Орестом, який пропонує дівчині таємничу роботу. Згадуються мамині напучування: «Клавцю, ти ще побачиш увесь світ, усю нашу Землю, бо ти не просто розумна, ти ще й мудра тою мудрістю, яку дарує Бог людині як компенсацію за страждання й терпіння».

Клава опиняється в Карпатах, у лабораторії пана Ореста. Її вражають багатство і розкіш, краса докілья, «високі, з міцними стеблами» квіти любариси, що пульсують кольорами. «Це позитивна енергія землі, що їм передається. Свідчення того, що тут Земля почувається особливо добре». Пан Орест з'ясовує, що Клава має здатність відчувати позитивну й негативну енергію Землі. Як він використовує цю здібність, як такі незаймані юнки з Кола рятують Землю, попереджаючи страшні аварії (зокрема, й на Рівненському «Азоті»), катаклізми, і якою ціною – читайте в романі Лідії Рибенко «Коло». У його першій частині, що має назву «Любариси», рельєфно виписані характери, психологічно вмотивовані їхні вчинки, сучасна мова з ненав'язливим використанням наукової термінології.

Друга частина роману «Усередині сфери» підтверджує ті самі риси творчого письма авторки.

Лідію Гурівну зацікавила проблема «триокої» людини. «В людського ембріо-

на у віці двох місяців у районі проміжного мозку утворюється закладка третього ока з кристаликом, фоторецепторами і нервовими клітинами. Згодом відбувається зворотний процес, у результаті якого воно щезає. Це свідчить про те, що в далекому минулому наші предки, очевидно, мали третє око», – читає в науковій літературі авторка. Пані Ліда художньо осмислює явище і проходить із головною героїнею цієї частини роману нелегкими шляхами життя «триокої».

Батьки й дідусь із бабусяю ховають від соціуму свою «триоку» Олесю, проте спецслужби Росії викрадають її, ставлять над дівчиною експерименти, вибудовуючи плани створення армії «триоких».

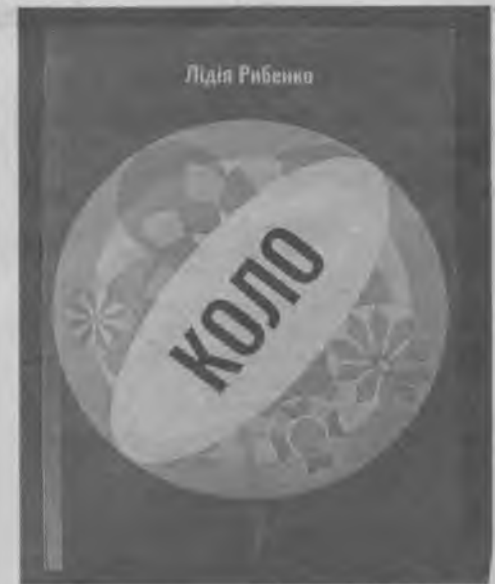
Коли експеримент закінчився, Олеся зрозуміла, що її, як свідка, знищать. Мобілізуючи свою кмітливість, розум, хитрощі, свої фізичні сили, юнка виривається з тенет негідників. Про її довгу дорогу в Україну, про ситуації, коли життя висіло на волоссіні, читайте, переживайте з Олесею, тремтіть над її долею. А я стверджу, що пані Лідія – справжній майстер побудови сюжету, про що засвідчують її попередні романи «Золото Мірабіліса», «Суднотроща», «Некерована».

У кінці роману Олеся потрапляє в Коло, й Артур пояснює їй: «Коло гуртує обдарованих, котрі хочуть і можуть вирішувати нагальні проблеми людства. Перш за все уберегти його від фатальних помилок, щоб не зашкодити Землі, а, отже, і самим людям».

Останній діалог роману (Олеся щойно познайомилась із Клавою):

– Артуре, а ця Клава – вона також триока?

– Ні, Клава з Іванною – любариси, у них своя місія... У Ореста також своя. Але ми всі – одна команда, ми – Коло.

Питання до читачів між рядками: «А ваша місія, шановні?»

А моя місія на Землі?..

Є про що думати.

Поетизація Землі як живої істоти, утвердження бережливого ставлення до найпрекраснішої із планет, що є нашим домом, потреба стати в коло раменом до рамена для її порятунку – що може бути нині актуальнішим?

Згортаю книжку. Вмислююсь в її неповторне художнє оформлення (Любов Воробей): чорна палітурка (Земля), кольорове велике коло, в якому символи нашого буття, а по ньому білий, як совість і честь, еліпс, на якому великими чорними буквами: КОЛО. Прізвище авторки, текст на звороті білими буквами. Білим по чорному...

**Ірина МІЗЮК,
заслужена вчителька України**